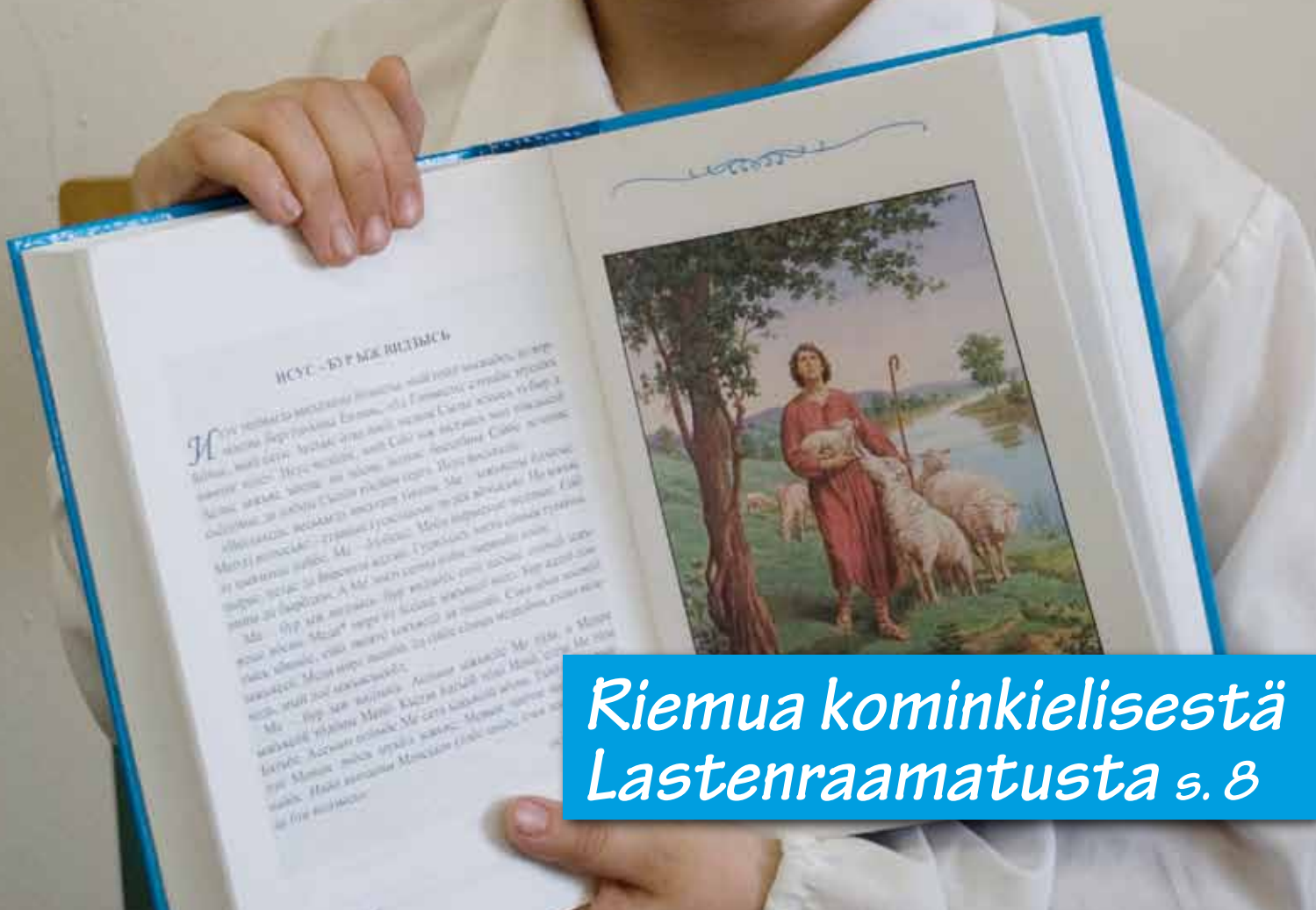

Vuosijulkaisu 2011

Suomensukuisten Sana

*Riemua kominkielisestä
Lastenraamatusta s. 8*

Suomensukuisten Sana 2011

Sisältö

4

Löysin rakastavan Jumalan

5

Äidinkielen Raamatun sana on lääkettä sielulle

8

Riemua Lastenraamatusta

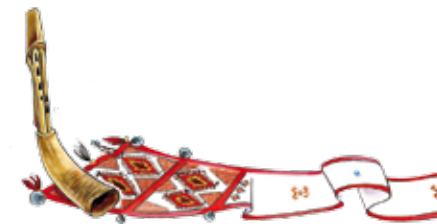
10

Terveisiä Mordvasta

2. Jumalan luo monen mutkan kautta
4. Löysin rakastavan Jumalan
5. Äidinkielen Raamatun sana on lääkettä sielulle
6. Irti pakanuudesta
7. Monitoimimies Nikolai Koltšyrin ja Isä meidän -rukous
8. Riemua Lastenraamatusta
10. Terveisiä Mordvasta
11. Raamatunkääntäjä myrskyn kourissa
12. Elämän oppikirja
13. Vepsä on sydämeni kieli
14. Haluan lapseni puhuvan karjalaa
15. Jumala korjaa särkyneitä
17. Raamatunkäännöstyö udmurttikonferenssin keskeisenä aiheena

Info

Raamatunkäännöstyön kohteena olevat suomensukuiset kansat Venäjällä

Praasniekkojen praasniekka

UUSI TESTAMENTTI – UUSI ŠANA – VIENANKARJALAKSI

Iljan päivän praasniekka 2. elokuuta on Vienan Karjalassa tärkeä kesätapahtuma, jonka uskonnolliseen pohjavireeseen karjalainen kansanperinne luontevasti liittyy. Suurimmat Iljan päivän juhlat ovat viime vuosina olleet Vuokkiniemellä. Tänä vuonna Vuokkiniemen praasniekka on merkittävä myös siitä syystä, että siellä juhli-taan kaikkien aikojen ensimmäisen vienankarjalankielisen Uuden testamentin ja sen äänitteen käyttöönottoa.

UUDEN TESTAMENTIN valmistuminen ensimmäistä kertaa on mil-le tahansa kansalle suuri juhlan aihe niin kielen kuin kulttuurinkin näkö-kulmasta. Erityisesti se on sitä kar-jalaisille, joiden osa idän ja lännen välissä ei ole ollut helppo. Oman kielenkään käyttö ei aina ole ollut itsestään selvä asia. Jyskyjärveläi-sellä Helmi Koršunovalla on tästä kipeät kokemukset. Toimiessaan kyläkoulun rehtorina hän joutui neuvostoaikana kieltämään lapsil-ta karjalan puhumisen. Karjala sai olla vain kotikieli, koulussa oli pu-huttava venäjää. 1990-luvun alus-sa kieliasioihin tuli uusi käänne, ja Koršunovakin sai aloittaa karjalan opettamisen lapsille. Tieto Uudesta testamentista ilahduttaa kokenutta

pedagogia. ”Jumalan Sanaa pitää olla omalla kielellä!” hän vakaasti toteaa.

KALEVALASSA vuosia pappis-tointo hoitanut, sittemmin Viteleen siirtynyt isä Puavil kiinnostui karja-lan kielestä 13–14-vuotiaana koulu-poikana. Omat vanhemmat puhuivat hänelle venäjää, mutta isovanhem-pien luona Puavil kuuli karjalaa ja pyysi ukkiansa opettamaan sitä hä-nelle. Ukki ei ollenkaan innostunut tehtävästä, sillä hän pelkäsi asiasta koituvan pojalle vaikeuksia. Puavil ei kuitenkaan antanut periksi, vaan otti vihkon ja alkoi kirjoittaa siihen ukilta kuulemiaan sanoja ja ope-tella niitä. Alku oli vaikeaa, mutta vähin erin taito karttui. Innostuskin kasvoi, niin että vuonna 1993 hän kirjoittautui Petroskoin yliopistoon opiskelemaan karjalan kieltä.

Kun isä Puavil aloitti työnsä Kalevalassa, kirkkokansa oli häm-mästyksen lyömä: voiko olla totta, että pappi puhuu karjalaa! Ihmetys muuttui pian iloksi. Karjalaiset ra-kastavat isä Puavilia, jolle saa ri-pittäytyä omalla kielellä ja joka voi suorittaa pyhät toimitukset, vihki-miset, kasteet ja hautaamiset, karja-laksi. Ja kirkossakin saa nyt kuulla karjalaksi evankeliumitekstejä, ru-kouksia ja sananselitystä.

”UUDEN TESTAMENTIN saami-nen on meille tärkeä asia”, sanoo Tatjana Kirjeva Uhtuan evankelis-luterilaisesta seurakunnasta. ”Ilman omakielistä Sanaa on ollut vaikea toimia.”

Nuorison keskuudessa kiinnos-tus omaa kieltä kohtaan on lisään-tynyt. ”Minun ikäpolveni ei tarvitse arkailla karjalan puhumista. Voim-me rohkeasti oppia ja opiskella sitä”, toteaa Petroskoin yliopistosta opettajaksi valmistuva Mari.

Raamattuäänitteet kiinnostavat sekä nuorta että varttunutta väkeä. ”Vaikka ihminen puhuisi tosi hy-vin karjalaa, hänen voi olla vaikea lukea sitä, jos hän ei ole tottunut latinalaisiin kirjaimiin, joilla kiel-tämme kirjoitetaan. Sen vuoksi ää-nitteet ovat mainio keino kuulla ja oppia Sanaa. Niitä voimme käyttää myös kouluissa ja päiväkodeissa”, pohdiskelee karjalankielisen päivä-kodin opettaja Jelena Gritsenko.

Saakoon tämä kirja, Uusi Šana, tuoda suuren siunauksen heimolai-sillemme Karjalan laulumaille!

Anita Laakso

Toiminnanjohtaja

Suomensukuisten Sana 2011
Raamatunkäännösinstituutin
vuosijulkaisu

Y-tunnus: 0829514-9
Pankkiyhteys: 206518-17911
Rahankeräyslupa: OKH650A

Kansi: Tyttö Komista, Kuva: RKI.
Taitto: Pertti Haavisto
Piiroskuvat: Margarita Jufa, RKI
Painopaikka: Saarijärven Offset Oy
Toimituskunta:
Anita Laakso, Helena Pitkäaho

Raamatunkäännösinstituutti ry
PL 272, 00531 Helsinki
Puh. 09-7744 350
Fax 09-739 795
info.fin@ibt.net, www.rki.fi

Koulukiusatusta oman kansansa kielen vaalijaksi

Jumalan luo monen mutkan kautta

Mokšamordvalaista Mihail Kulajevia kiusattiin koulussa kansallisuuden tähden. Sisukas poika päätti pärjätä yhtä hyvin kuin kiusaajansa – ja pärjäsin. Erinomaisesti lääketieteen opintonsa suorittanut Kulajev on vuodesta 1997 lähtien toiminut Saranskin yliopiston lääketieteellisen tiedekunnan syöpätautien osaston varajohtajana. Hän on myös Saranskin evankelisluterilaisen mokšalais-ersäläisen seurakuntaneuvoston jäsen. Omakielinen Jumalan Sana on Kulajeville tärkeä asia, ja sen tähden hän on halunnut edistää raamatunkäännöstötyötä kääntämällä Ilmestyskirjaa mokšamordvaksi.

Koulukiusattu

Kotikylässäni Moltšanovossa ei venäjän kieltä edes kuullut – tiesin vain yhden venäjänkielisen sanan, ja sekin oli meidän kielensämmme haukkumasana.

Olin seitsemän vuoden ikäinen, kun vanhempani parempaa elantoa etsiessään muuttivat Siperiaan, Tšitan kaupunkiin. Siellä menin kouluun, ja siitä alkoivat kärsimykseni.

Perheemme kolmesta lapsesta minä olin vanhin. Äitini vanhemmat olivat muuttaneet mukanaamme, ja asunnossamme oli hyvin ahdasta. Mutta ei ahtaus elämästäni vaikeaa tehnyt eikä myöskään niukanpuoleisesti annosteltu ruoka, vaan pihamme lapset. Minä en osannut sanaakaan venäjää, ja siitä hyvästä minua kiusattiin. Yhä vielä kuulen korvissani, miten joukon johtaja aloitti: ”Mordvalainen!” ja vastaukseksi poikajoukko huusi kuorossa

pilkkasanoja.

Juuri tuossa vaiheessa elämäni minulle kehittyi alemmuuskompleksi, jonka kanssa kamppailen oikeastaan vieläkin. Mutta jo silloin, lapsena, mordvalainen itsepäisyys tuli avuksi. Päätin kiusallakin opetella kaikki perin pohjin. Sitten olisin yhtä hyvä kuin toiset, kenties parempikin.

Kielitaidottomuuteni takia ensimmäinen vuosi koulussa oli joka tapauksessa minulle vaikea. Vanhemmat halusivat auttaa meitä lapsia oppimaan venäjää nopeammin ja päättelivät, että paras keino oli kieltää meiltä mokšan puhuminen kokonaan. Keskenään he kyllä puhuivat mokšaa – onneksi, kuten nyt ymmärrän. Olisin menettänyt äidinkieleni kokonaan ellen olisi edes kuullut sitä.

Kova kuri kotona ja koulussa

Vanhempani olivat aina töissä. Äiti toimi talonmiehenä ja isä ajoi pitkän linjan busseja. Näimme isää vain kerran pari viikossa. Hänen osuutensa kasvatuksesta jäi siihen, että sain isänekädestä huonojen arvosanojen tai tottelemattomuuden vuoksi. Käytökseni ei lievästi sanottuna ollut parhaasta päästä.

Ensimmäisen ja toisen luokan opettajaani muistelen kauhulla. Jos jäimme kiinni jostakin rikkomuksesta, hän vei meidät opettajainhuoneeseen ja komensi nurkkaan. Sitten hän alkoi hitaasti pyörittää puhelimen numerovalintakiekkoa toistellen: ”Nyt soitan miliisille. He tulevat hakemaan teidät, vievät mukanaan ja heittävät tyrmään.” Me itkimme ja rukoilimme polvillamme, ettei hän kutsuisi miliisiä, mutta vastaukseksi hän vain puhalteli tupakansavua ja jatkoi kiekon pyörittämistä.

Opettelin uudelleen äidinkieleni

Saadessani 16-vuotiaana henkilöllisyystodistuksen en halunnut erottua muista, vaan halusin ehdottomasti, että kansallisuudekseni tulisi venäläinen. Kaikki tšitalaiset sukulaiseikin oli kirjattu venäläisiksi. Minut kuitenkin merkittiin mordvalaiseksi, ja alkuharmistuksen jälkeen ymmärsin, että näin piti ollakin. Minussa alkoi herätä uudenlainen tunne: ei enää alemmuus siitä, etten ollut niin kuin kaikki muut, vaan ennemminkin ylpeys siitä, että osasin yhden kielen enemmän kuin toiset. Sitten kieltä piti alkaa myös puhua. Ja minähän aloin, vaikka äiti ja mummo kyllä nauroivat makeasti kuunnellessaan ensimmäisiä mokšankielisiä lauseitani.

Kunnianhimo johti harhateille

Peruskoulun jälkeen pääsin tekniliseen kouluun, jonka suoritin erinomaisin arvosanoin. Sen jälkeen kävin samanlaisella menestyksellä lääketieteellisen korkeakoulun. Kesäisin tein töitä opiskelijoiden rakennusjoukoissa, ja niin elätin itseni ja pääsin matkustamaan ympäri Neuvostoliittoa.

Olin kunnianhimoinen, ja edistääkseni uraani pyrin kommunistipuolueen jäseneksi. Pääsinkin puolueeseen ja sitä häpeän ja kadun nyt katkerasti. Isäni, jota työväenluokan edustajana väen vängällä koetettiin saada puolueeseen, ei halunnut liata itseään liittymällä siihen. Hänen poikansa sen sijaan teki niin, vieläpä riemumielin. Eikä siinä kaikki: lääketieteellisen tiedekunnan varadekaanina olin myös ideologisen sihteerin varamies eli tiedekunnan virallinen valehtelija numero kaksi.

Kun kommunistinen puolue al-

koi perestroikan aikana järkkyä eikä totuuden puhuminen enää ollut vaarallista, olin tiedekunnasta ensimmäinen, joka näyttävästi lähti puolueesta. Minun jälkeeni monet toimivat samoin. Mistään sankaruudesta minun kohdallani ei voi puhua – olimmehan me kaikki nähneet televisiosta, kuinka muuan tunnettu elokuva- ja teatteriohjaaja poltti puoluekirjansa kameroiden edessä.

Tieni Jumalan luo

Isovanhempani ja vanhempani eivät olleet erityisen uskonnollisia. Meidät lapset oli kyllä kastettu, mutta muuten kaikki jäi siihen, että meidät vietiin pari kertaa ehtoolliselle*.

Ensimmäiset uskonnolliset elämykseni liittyivät siihen, kun pitkin kylää kannettiin ikonin ja kaikkien piti suudella sitä. Minulle, viisi-kuusivuotiaalle pojalle, se oli salaperäinen ja pyhä kokemus. Myös pääsiäinen on jäänyt mieleen, koska pääsiäisaaton saimme aina uuden vaatekerran, yleensä paidan ja kengät. Pääsiäiseen liittyy muisto siitä, miten kotona värjättiin kananmunia ja sytytettiin suitsuke, jota sitten poltettiin huoneessa pahojen henkien häätämiseksi. Jonain tietynä

*Ortodoksikirkossa pienet lapsetkin voivat nauttia ehtoollista.

päivänä jokaisen oven yläpuolelle piirrettiin liidulla risti. Mitään vastaavia perinteitä ei kuulunut joulunviettopauihin.

Perestroikan aikana tempauduin mukaan mordvan kielen ja kulttuurin elpymistä edistävään toimintaan. Jossain mordvalaiskouksessa tapasin Mikižin, joka puhui omakielisen kirkon perustamisesta, kirkon, jossa Jumalan

”

Tapasin Mikižin, joka puhui omakielisen kirkon perustamisesta.

Sanaa kuultaisiin mokšaksi ja ersäksi eikä kirkkoslaaviksi, jota kukaan ei ymmärtänyt. Niin tutustuin Mikižiin ja mokšalais-ersäläiseen kirkkoon – tai tulevaan kirkkoon, sillä tuolloin sitä oltiin vasta rekisteröimässä. Opin tuntemaan diakoni Aleksei Aljoškinin ja hänen veljensä Andrein, ja Mikižin kanssa kävin tuntikausien mittaisia keskusteluja. Tällä tavoin tieni Jumalan luo ja seurakuntayhteyteen kävi yksinkertaisesti ja luonnollisesti.

Tulin mukaan kirkkomme toi-

mintaan, ja pian olinkin korviani myöten mukana sen asioissa. Kun katson taaksepäin näihin lähes kahteenkymmeneen vuoteen, jolloin olen saanut olla seurakuntatehtävissä ja kuulemassa Jumalan Sanaa, ymmärrän, ettei toisin olisi voinut ollakaan. Minun kauttani myös vaimoni ja tyttäreni ovat tulleet osalliseksi tästä kaikesta. Elämässä kaikki punoutuu yhteen: usko, perhe, työ ja yhteiskunta.

Teksti: Mihail Kulajev
Suomennos: Linnea Leirivaara
Kuva: Tatjana Tsilikina/RKI

Julkaistu:
Uuden testamentin osia
Ajankohtaista:
Uuden testamentin kirjetekstien käännöstyö

Mokšan kannatusviite: 3104

Pastori Mikiž mokšalais-ersäläisestä seurakunnasta

Aleksei Smirnov:

Löysin rakastavan Jumalan

Kuva: Ivan Orzajev/RKI

Olin viisivuotias, kun vanhempieni tiet erosivat; isäni oli armoton juoppo, eikä äiti jaksanut enää asua hänen kanssaan saman katon alla. Äidistä tuli yksinhuoltaja, ja siitä alkaen kasvin ilman isää.

Vanhempani ovat kumpikin vuorimareja; minä olen syntynyt Vuorimarissa Kilemarin alueella. Ortodoksisuus on seudullamme vahvaa, ja vaikkei äiti ollut mitenkään harras uskova, opin tietämään, että Jumala on olemassa. Minulla oli kuitenkin kokonaan väärä kuva Jumalasta. Hän oli mielestäni julma ja rankaiseva tyranni, josta oli paras pysytellä mahdollisimman kaukana. Sen vuoksi kartoin kaikkea uskoon liittyvää ja koetin etsiä itselleni todisteita siitä, ettei Jumalaa ole.

Käänteentekevä junamatka

Vuonna 1993 olin käymässä Habarovskissa. Paluumatkalla tutustuin junassa nuoreen uskovaiseen naiseen, joka alkoi kertoa minulle Jumalasta. Olin tyrmistynyt kuulemastani. Ensimmäistä kertaa tapasin ihmisen, jonka puheesta huokui rakkaus Jumalaan. Matka Habarovskista Kazaniin – siellä vaihdoin

junaa päästäkseni Marinmaahan – kestää viisi vuorokautta, ja niiden päivien aikana junatuttavani puhui puhumistaan Taivaallisesta Isästään ja Jeesuksesta Kristuksesta. Hänen kertomansa kautta eteeni piirtyivät Jumalan todelliset, armahtavat ja rakastavat kasvat.

Keskustelu junassa oli käänteentekevä, ja tuolloin, 28-vuotiaana, aloin etsiä yhteyttä Jumalaan. Jonkin ajan kuluttua tutustuin uskoviin, löysin tien seurakuntaan ja tulin uskoon.

Olen ollut aina ylpeä taustastani, siitä että olen vuorimari. Rakastan omaa kansaani ja kieltämme. Kotiseutuni on minusta ihanin paikka maailmassa.

Uskoon tultuani olen halunnut parhaani mukaan välittää maanmiehilleni hyvää sanomaa. Iloitsen siitä, että meillä on jo evankeliumit vuorimariksi ja että saan kertoa ihmisille Jeesuksesta omalla kauniilla kielellämme.

Julkaistu:
Evankeliumit
Ajankohtaista:
Apostolien tekojen julkaisu ja UT:n
kirjetekstien käännöstyö

Vuorimarin kannatusviite: 3081

VIENAN KARJALA -LEHDEN PÄÄTOIMITTAJA OLGA MELENTJEVA:

Äidinkielenen Raamatun sana on lääkettä sielulle

Kuva ja teksti: Olga Zaitseva

En voi sanoa, että lapsuudessani olisin tutustunut Raamattuun. Perheemme ei ollut erityisen uskonnollinen – emme käyneet kirkossa kovinkaan usein.

Uskonasioista olen kuullut mumoltani. Hän oli todella uskova, niin sanottu vanhurskas ihminen. Häneltä olen saanut uskon Jumalaan, koska olen nähnyt hänen elämänsä esimerkin. Mummoni kautta opin tietämään, kenen puoleen ihminen voi kääntyä elämän hankalissakin tilanteissa ja ketä voimme kiittää hyvistä asioista.

Tiedän, että Jumalan Sanaa käännetään vienankarjalaksi ja että osa Raamattua on jo julkaistu. Se on todella hyvä juttu. Olen toiminut Vienan Karjala -lehdessä ihan lehden perustamisesta alkaen, ja olemme julkaisseet

lehdessämme osia Uudesta testamentista.

Kuulin, että vienankarjalankielinen Uusi testamentti on tarkoitus myös äänittää. Se olisi todella tärkeää erityisesti vanhemmille ihmisille, niille, jotka eivät ole tottuneet lukemaan karjalaa, mutta jotka puhuvat sitä todella hyvin. Kuinka suuri asia olisikaan, jos radiostakin voisimme kuunnella omakielistä Jumalan Sanaa! Vienankarjalaksi käännetty Raamatun tekstit ovat lääkettä sielulle, niin hyvä niitä on lukea. Kun karjalan kieli on olemassa ja me karjalaiset olemme olemassa, niin kyllä Raamattukin pitää olla karjalan kielellä!

Vienalainen kylämaisema. Kuva: Anita Laakso/RKI

Julkaistu:
Uusi testamentti v. 2011
Ajankohtaista:
Uuden testamentin ja sen äänitteen
julkaisu ja käyttöönotto

Vienankarjalan kannatusviite: 3036

Kuva: Ivan Orzajev/RKI. Teksti:
Tanja Anisimova

Irti pakanuudesta

Kielisukulaistemme marien parissa pakanuus on monen kohdalla arkitodellisuutta, ja siitä irtisanoutuminen voi olla vaikeaa. Viisi vuotta sitten kristityksi kääntyneellä Tanja Anisimovalla on tästä omakohtainen kokemus.

Suvussamme on sukupolvesta toiseen palvottu marien jumalia ja uhrattu niille eläimiä. Neuvostoajanakin isovanhempani harjoittivat salaa uhrimenoja. Myös minä kasvoin epäjumalanpalvelukseen. Kun meillä kotona joku sairastui, äiti luki loitsuja ja suoritti tietyt rituaalimenot. Ennustaminen ja kuolleiden henkien kutsuminen sekä neuvojen pyytäminen noidilta oli tavallista.

Parikymppisenä aloin harrastaa myös joogaa, horoskooppeja ja okkultismia. Tällä kaikella koetin täyttää sisimpäni tyhjyyttä. Kun sekään ei tuonut mielenrauhaa, aloin haaveilla rikastumisesta. Raha varmaan toisi onnea, arvelin. Mutta erehdyin. Muutaman vuoden jälkeen totesin bisneksien pettäneen minut: olin saanut vain huolia ja velkataakan.

Vanhempani järkyttyivät kun tulini uskoon

Niihin aikoihin tapasin entisen opiskelutoverini Oksanan. Hän oli tullut

uskoon ja pyysi minua mukaansa hengellisiin tilaisuuksiin. Kristinuskoo ei kiinnostanut minua, mutta aloin käydä hänen seurakunnassaan. Jakelin siellä innokkaasti käyntikorttejani ja yritin saada ihmisiä tilaamaan firmani tuotteita. Uskovat näkivät vaikuttimeni, mutta eivät moittineet minua. Ja viimein tuli päivä, jolloin kuulin Kristuksen kutsun. Tein parannuksen ja sanouduin irti kaikesta noituudesta, taikuudesta ja uhrimenoista.

Vanhempani järkyttyivät kovasti ratkaisustani. He häpesivät sitä, että olin luopunut marien uskomuksista ja koettivat kaikin keinoin vetää minut takaisin pakanuuteen. Mutta en voinut edes ajatella paluuta turhien epäjumalien palvelemiseen! Vuosi uskoontulon jälkeen myös vanhin sisareni kääntyi kristityksi.

Kipu oman kansan puolesta

Jeesus Kristus on nyt minun Jumalani. Hän ei ole mykkä epäjumala, vaan todellinen Jumala, joka elää ja

vastaa rukouksiin. Vielä viisi vuotta sitten olin ylpeä pakanuudestani, mutta nyt murehdin sitä, että niin monet marit ovat sen kahleissa. Enemmän kuin mitään muuta toivon, että kansani tulisi tuntemaan Jeesuksen ja että saisimme Jumalan Sanaa omalla kielellämme. Uskon, että Jumala kuulee rukouksemme ja että Hän antaa kansalleni Sanansa ja hengellisen herätyksen.

Julkaistu:
Uusi testamentti v. 2007
Ajankohtaista:
Mooseksen kirjojen ja Psalmien
käännöstyö

Marin kannatusviite: 3078

Monitoimimies Nikolai Koltšyrin ja Isä meidän -rukous

Kudymkarissa asuva kansanperinteen monitoimimies Nikolai eli Mikol Koltšyrin, 51, opettaa komipermjakin kieltä, luennoi kulttuurista, laulaa ja näyttelee. Eikä siinä kaikki: mies on innokas myös evankeliumin asialla.

Nikolai Koltšyrinin kotikylä Permin Komissa on nimeltään Karbas. Kylässä asuu ahkeria ihmisiä, ja siksi se tunnetaan myös nimellä *Ködzyv*, Muurahaiset.

”Muurahaisten kylässä osattiin tehdä työtä, mutta myös laulaa ja soittaa”, Mikol kertoo. ”Laulujen sanat ja sävelet tarttuivat meihin lapsiin kuin itsestään ja jäivät rakennusaineiksi elämään.”

Opintie vei Nikolain kotikylästä ensin Permiin ja myöhemmin Udmurtiaan, missä hän suoritti yliopistollisen loppututkintonsa. Ekonomian pääaineenaan lukenut Koltšyrin työskenteli sittemmin hallinnollisissa tehtävissä kahdessa Permin Komin piirikunnassa. Työn ohella hän harrasti kuorolaulua ja kansanmusiikkia sekä opiskeli kansanperinnettä ja -kulttuuria.

Ajan mittaan kansanperinteen tietämys karttui, ja Nikolaille alkoi sadella esiintymistarjouksia niin paljon, että hän siirtyi kokonaan kulttuurin pariin. Hän kokosi kansanpukuja ja -soittimia sekä opetteli valmistamaan itse esiintymisasunsa perinteisten mallien mukaan.

Maisema Permin alueelta. Kuva: A. Greidan/RKI

Hyvällä miehellä on monta nimeä

Permin Komissa Nikolai, Mikol, tunnetaan Deiko Önjöš Mikolina. Önjöš on siis Mikolin isä ja Deiko hänen vaarinsa.

Nikolai Koltšyrin komipermjakien juhla-asussa
Kuva: A.Greidan/RKI

Nikolain kalenteri on nykyisin täpötäynnä. Hän käy luennoimassa kansankulttuurista Permin Komin eri oppilaitoksissa, ja lisäksi häntä kutsutaan esiintymään erilaisiin kulttuuritapahtumiin, kouluihin, lastentarhoihin ja nuorten tilaisuuksiin.

Esiintyjänä laulu- ja soittotaituri Deiko Önjöš Mikol on verraton.

”En ole ikinä tavannut hänen kaltaistaan!” hehkutti Raamatunkäännösinstituutin työntekijä Andrei Greidan seurattuaan Koltšyrinin

esiintymistä Kudymkarissa joitakin vuosia sitten. Mikä Koltšyrinista sitten tekee niin erityislaatuisen?

”Hän on harvinaisen lahjakas, mutta samalla aito, avoin ja lämmin ihminen”, Andrei kertoo. ”Ja kiinnostava hän on, sillä hän tuntee tarkoin kansansa perinteen ja on mainio tarinankertoja.”

Koltšyrin opettaa ihmisille Isä meidän -rukouksen komipermjakiksi

”Neuvostovuosina meillä ei puhuttu eikä annettu opetusta Jumalasta”, Koltšyrin toteaa. ”Kuitenkin käsitys Jumalan olemassaolosta elää kansamme keskuudessa. Se näkyy kielessämme. Sateella sanomme: ’Jumala kaataa (vettä)’, ukkosella ’Jumala jyrisee’ ja salamointi on komipermjakiksi ’Jumalan leimahtelua’. Jumalaa vain tunnetaan meillä niin vähän.”

”Kun luen evankeliumeita äidinkielelläni, ymmärrän sanoman ja se koskettaa minua aivan toisella tavalla kuin venäläinen teksti”, Nikolai valottaa. ”Komipermjakin-kielinen Isä meidän -rukous on vaikuttanut minuun syvästi. Olen painattanut siitä kortteja, ja missä ikinä esiinnyinkin, laulan ja luen ihmisille tuon rukouksen ja opetan heille sen sanat. Tavoitteeni on, että kaikki komipermjakit, erityisesti lapset ja nuoret, osaisivat ulkoa Isä meidän -rukouksen.”

Julkaistu:
Uuden testamentin osia
Ajankohtaista:
UT:n kirjetekstien käännöstyö

Komipermjakin kannatusviite: 3049

Raamatunkäännöstyöryhmän jäsenet Nadežda Gabova, Iraid Popova ja Nina Vattuleva, Svjato-Voznesenskin kirkkoherra isä Vitali, Syktyvkarin ja Vorkutan Ortodoksisen hiippakunnan sihteeri isä Filipp ja Komiseurakunnan pastori Daniil Popov

Kuvat: Nikolai Gabov

Teksti: Nina Vattuleva/RKI

KOMISSA ILOITAA LASTENRAAMATUSTA

RKI:n Lastenraamattu on julkaistu 43 eri kielellä. Niistä useimmat ovat entisen Neuvostoliiton alueella puhuttuja kieliä, mutta kirja on ilmestynyt myös muilla kielillä, esimerkiksi hepreaksi, kiinaksi, espanjaksi ja ruotsiksi. Nyt julkaistu kominkielinen laitos on kahdeksas sukukieltemme Lastenraamattu. Venäjäksi RKI:n Lastenraamattua on painettu lähes neljä miljoonaa kappaletta.

Kominkielinen Lastenraamattu, *Biblija vistjas*, painettiin viime vuoden joulukuussa. Kirjan virallinen käyttöönottojuhla pidettiin Komin pääkaupungissa Syktyvkarissa 21.3. Tilaisuudessa oli mukana eri seurakuntien ja kirkkokuntien edustajia, ministeriöiden väkeä, toimittajia sekä opettajia ja lapsia Syktyvkarin kouluista ja oppilaitoksista. Tapahtuman järjestelyistä vastasivat RKI:n kansalliset raamatunkääntäjät, Syktyvkarin ortodoksinen hiippakunta, Komiseurakunta, Komin tasavallan Kansallisen politiikan komitea sekä Komin kulttuuriministeriö.

Lastenraamatusta iloitaan yli seurakuntarajojen

Puhuessaan juhlassa Syktyvkarin ja Komin piispa Pitirim kiitti lämpimmin sanoin kirjan kaunista ulkoasua ja käännöksen hyvää kieltä. ”Las-

Piispa Pitirim ja isä Vitali (vas.) tutustumassa kominkieliseen Lastenraamattuun

tenraamattu sopii niin lapsille kuin aikuisillekin”, hän sanoi. ”Iloitsen suuresti yhteistyöstä, jonka tuloksena on syntynyt tämä suurenmoinen kirja.”

Svjato-Voznesenskin kirkkoherra, isä Vitali, ei peitellyt iloaan: ”Lastenraamattu on valtava lahja komikansalleni. Mikä ilo onkaan meille, että Jumala sallii komien

Komien lauluryhmä Lastenraamatun käyttöönottojuhlassa

kuulla Hänen Sanaansa omalla kielellämme! Tämä kirja on tullut meille, jotta näkisimme ja ymmärtäisimme, että Jumala rakastaa meitä. Sydämeni riemuitsee tästä kirjasta ja kauniista kielestämme! Miten syvästi Jumalan Sana koskettaakaan ihmistä hänen omalla äidinkielellään! Toden totta, Pyhät Kirjoitukset voi ja ne pitää kääntää komiksi! Toivon, että Lastenraamattu saadaan

jokaiseen kotiin ja että äidit lukevat sitä joka ilta lapsilleen opettaen heitä oikealle tielle. Tästä kirjasta tulee heidän elämänsä merkittävin kirja.” ”Tällaista kirjaa ei ollut minun

tymistä. Ljuba tuli uskoon joitakin vuosia sitten Komikirkon järjestämällä lastenleirillä ja on nyt innokas paikallisseurakunnan jäsen. ”Tästä lähtien käytän Lastenraamattua pyhäkoulussani. Sen avulla on hyvä opettaa Raamattua, ja lapset rakastavat sen kuvia!” Ljuba sanoo.

Ljuban pyhäkoulussa käy joka sunnuntai paljon lapsia. Heitä tulee myös Kerosista, viiden kilometrin päässä sijaitsevasta naapurikylästä.

Jefim-poika

Jo ennen kirjan virallista käyttöönottoa Lastenraamattu löysi tiensä joihinkin komikoteihin. Valentina, viisivuotiaan Jefimin mummi, sai seurakunnastaan Lastenraamatun ja alkoi lukea sitä pojalle käydessään päivittäin tämän kotona. Valentinalla oli huoli Jefimistä. Pojan vanhemmilla oli vaikeuksia, ja sen seurauksena lapsesta oli tullut levoton ja tottelematon. Tarhassakin Jefimin käytöksestä valitettiin. Lastenraamatun äärellä levoton lapsi ihmeesti rauhoittui. Hän mieltäytyi heti kuviin, kyseli niistä mummiltaan eikä väsynyt kuuntelemaan kertomuksia.

”Jefim on nyt kuin toinen poika!” Valentina iloitsee. ”Tarhassakin ihmetellään, mitä oikein on tapahtunut, kun häiriköstä on tullut hyväntuulinen pikkupoika.”

Pyhäkoulujen opettajat tarvitsevat Lastenraamattua

Podjelskin kylän pyhäkoulunopettaja, 14-vuotias Ljuba, on odottanut kovasti Lastenraamatun ilmes-

Lastenraamattu on saapunut, Ljuba ja naapurin lapsia Podjelskin kylästä 2011

Komissa Lastenraamattua lukevat myös aikuiset

Varttuneeseen ikään ehtinyt Zara Gabova tuli uskoon lukiessaan kominkielistä Uutta testamenttia. Saatuaan nyt Lastenraamatun hän on täynnä innostusta. ”Tämä kirjahan kertoo kaiken, mitä ihmisen pitää tietää!” hän hämmästelee. ”Siinä on mennyt aika, tämä päivä ja tulevaisuus. Kun aloin lukea sitä, en malttanut millään lopettaa. Meillä on komiksi vasta Uusi testamentti, joten tähän mennessä en ole lukenut Vanhaa testamenttia. Lastenraamatun avulla tutustun koko Raamattuun, ja kyllä minulla nyt on, mitä kertoa lapsenlapsilleni!”

Vuosi 2011 on Komin tasavallassa nimetty Lasten vuodeksi. Eri seurakunnat järjestävät tänä vuonna lukuisia tapahtumia, joihin Lastenraamattuja tarvitaan. Kirjoja kysytään nyt erityisen paljon myös Komin kouluihin ja kirjastoihin. Lastenraamatun painos oli 5 000 kpl.

Julkaistu:

Uusi testamentti v. 2007

Ajankohtaista:

Mooseksen kirjojen ja Psalmien käännöstyö.

Komin kannatusviite: 3052

Terveisiä Mordvasta

Kansankielen käyttö johtaa ihmisiä uskontielle Mordvassa

Saranskin evankelisluterilaisen Velmema-seurakunnan kirkko-herralla, Aleksei Aljoškinilla, on kädet täynnä työtä. Seurakunnassa on herätyksen ilmapiiri. Sanan kuuloon tulee uusia ihmisiä, ja heidän ohjaamisensa Kristuksen luo ja opetuslapseuteen on vastuunalainen tehtävä.

Aleksei korostaa Raamatun merkitystä. ”Meidän on tunnettava Jumalan Sana ja toimittava sen pohjalta”, kirkkoherra sanoo. ”Ihmisillä on monenlaista ahdistusta. Monelle evankeliumi on kokonaan uusi asia. Mutta Jumala pelastaa ihmisiä. Hän antaa kokea armoaan ja rakkauttaan. Eräskin oli epätoivossaan aikonut riistää hengen itseltään, mutta tuli sitten kuitenkin kirkkoon ja löysi Jeesuksen.

Kirkkoherra Aleksei Aljoškin

Nyt hän on jo hyvän aikaa ollut mukana seurakunnassa.”

”Herätys on Jumalan armon työtä”, Aleksei pohdiskelee. ”Se ei riipu meistä, vaan Jumalan Sanasta ja hänen rakkaudestaan.”

Innokkaista seurakuntanuoria

Velmema-seurakunnassa on paljon nuorta väkeä. Kirkkoherra Aleksein oma poika, nyt 21-vuotias Mihail

Velmema-seurakunnan kirkkorakennus Saranskissa.

eli Miša, on yksi innokkaista seurakuntanuorista.

Miša opiskelee Saranskin yliopiston suomalais-ugrilaisessa tiedekunnassa suomea, englantia ja unkaria. Ersä on hänen äidinkielenä, se on ensimmäinen kieli, jota hän oppi puhumaan vanhempiensa ja isovanhempiensa kanssa. Koulussa piti alkaa käyttää venäjää. Nyt yliopistossa hän käyttää kumpaakin kieltä.

Seurakunta on ollut lapsesta lähtien Mišalle kuin toinen koti. Usko tuli hänen sydämeensä jo lapsuusvuosina ja on pysynyt siellä. Miša on tärkeä tuki seurakunnan työssä.

”Jouluksi teimme näytelmän, jonka esitimme muun muassa orpokodissa. Nyt olemme valmistamassa pääsiäisnäytelmää”, Miša kertoo nuorten toiminnasta. ”Nuoret laulavat ja ylistävät Jumalaa. Jokatiistaiset nuortenillat ovat suosittuja; niihin tulee aina uusia nuoria mukaan. Yksi nuorista valmistaa alustuksen – aiheena voi olla vaikkapa alko-

holi ja mitä Raamattu sanoo siitä. Sitten asiaa pohditaan Raamatun opetuksen valossa ja keskustellaan yhdessä. Ja tietenkin laulamme ja rukoilemme. Vapaapäivinä meillä on usein kaksiosainen kokous. Kansainvälinen naistenpäivä esimerkiksi on maassamme yleinen vapaa-päivä – ja tänä vuonna aloitimme silloin puoliltapäivin nuortenkokouksen, jonka teemana oli Mitä on onni? Miten voi tulla onnelliseksi? Alustusten jälkeen luimme ja tutkimme aihetta Kymmenen käskyn pohjalta. Illalla seurakunnan sauna oli lämmin; vuoroin saunottiin, vuoroin leivottiin piirakoita. Sen jälkeen rukoilimme ja katsoimme hyvän elokuvan, koskettavan kertomuksen erään henkilön uskoontulosta.”

Äidinkielen iltajumalanpalvelus suunnitteilla

Velmema-seurakunnan tilaisuuksissa käy ersäläisiä, mokšalaisia ja venäläisiä, ja sen vuoksi saarnat pidetään useimmiten venäjäksi. Jumalanpalvelustekstit luetaan aina myös ersäksi ja mokšaksi. Koska nimenomaan kansankielen käyttö on

tuonut monia ihmisiä uskontielle ja koska he ikävöivät kuulla julistusta omalla kielellään, seurakunnassa on herännyt ajatus äidinkielisten iltajumalanpalvelusten järjestämisestä.

Sekä isä että poika tuntevat seurakuntatyön ja tietävät kaikkien siitä vastuuta kantavien tarvitsevan esirukouksia. ”Rukoilkaa, että Jumala vahvistaa meitä ja että Hänen työnsä menee eteenpäin”, Aleksei pyytää. ”Ja että evankeliumi aukeaisi mahdollisimman monelle ihmiselle ja että he juurtuisivat siihen ja vahvistuisivat uskossaan.”

Julkaistu:

Uusi testamentti v. 2006

Ajankohtaista:

Mooseksen kirjojen ja Psalmien käännöstyö.

Ersän kannatusviite: 3094

Käännöstarkistaja Riitta Pyykkö (kolmas vasemmalta) kokoamassa palautetta ersäksi käännettyistä Psalmeista

Kuvat: Riitta Pyykkö/RKI

Raamatunkääntäjä myrskyn kourissa

Salehardissa asuva Valentina Sergejevna, yksi Uralin Raamatukoulun hantiopiskelijoista, on auttanut raamatunkäännöstyössä kokoamalla palautetta hantinkielisten evankeliumien käännöksistä. Tätä nykyä hän kouluttautuu raamatunkäännösryhmän täysiaikaiseksi jäseneksi.

Viime keväänä pian jäiden lähdettyä Valentina matkusti kotikyläänsä Ovgortiin. Siellä hänen veljensä monien muiden hantien tavoin hankkiutuivat kevätkaulan pyyntiin. Valentinakin lähti mukaan.

Ovgortin kylä sijaitsee Obin sivujoen Synjan varrella, ja sieltä kalastusveneeseen kokka suunnattiin kohti pääjoen hyviksi tiedettyjä apajia. Viimein sivujoelta alettiin lähestyä valtaisaa Obia. Ennen pääuomaan

Silloin hän muisti kertomuksen Joonasta. ”Tämä myrsky on varmasti rangaistus jostakin”, hän huusi veljilleen. Vaikka veljet eivät olleet uskavaisia, Valentina alkoi tiukata heiltä synnintunnustuksia, kunnes tunsu piston omassa sydämessään. ”Minä olen se syntinen!” hän kauhistui. ”Olen luvannut kääntää pyhäkoulutekstejä, mutta en ole tehnyt sitä!”

Veljet hätäntyivät: ”Me autamme sinua!” he huusivat. ”Osaamme kaikki hyvin hantia, käännetään yhdessä!”

Lupa annettiin Jumalalle. Pian tuuli heikkeni, ja päästiin rannan suojiin. Iltaa kohden myrsky laantui, vaikka säätiädotteiden mukaan luvassa oli ollut kolmen päivän rajuilma.

Hädän hetkellä tehtyä lupaa ei unohdettu. Joka ilta kalasta palattua alkoi ahkera kääntäminen, ja Valentina hämmästeli innostusta, jolla velipojat häntä auttoivat. ”Näin Jumala viisaalla tavallaan johti veljenikin oppimaan Raamatua”, Valentina iloitsee.

Julkaistu:

Markuksen evankeliumi ja otteita Luukkaasta

Ajankohtaista:

Luukkaan valmistuminen, Matteuksen käännöstyö

Kuka meistä on ”Joonas”?

Valentina huusi avuksi Jumalaa, mutta myrsky yhä vain yltyi.

Hantin kannatusviite: 3010

Kalastusta Objoella

Kuva: Tiina Kärkkäinen/RKI

liittymistään Synja laajenee pelottavista aalloistaan tunnetuksi ulapaksi.

Kun tähän hantien pyhästä pitämään paikkaan tultiin, nousi raju tuuli, joka pian yltyi vaaralliseksi myrskyksi. Vastakkaisella rannalla näkyi muita veneitä. Myrsky riepotti niitäkin, kalastamista ei yksikään venekunta voinut edes ajatella. Kyse oli nyt siitä, selvittäisiinkö myrskystä hengissä.

Mansinkielinen Raamatun kertomuksia -kirja päättyi oppikirjaksi kouluun

Elämän oppikirja

Teksti: Anita Laakso/RKI

Jasuntin mansikylää. Kuva: Mihail Jegorov/RKI

”Kukapa olisi uskonut, että olisin kerran mukana myös raamatunkäännöstyössä!” mansin kielen opettaja Raisa Hozumova sanoo ihmetellen. ”Kotikylässäni Hurumpaulissa asui sekä manseja että venäläisiä. Useimmat omista sukulaisistani pitivät kiinni mansien perinteisistä uskomuksista. Tosin jo lapsuudessani joissakin mansikodeissa saattoi olla ikoneita. Niiden ajateltiin suojelevan taloa ja sen asukkaita.

Vartuin neuvostoaikana, jolloin maassamme opetettiin ateismia. Suuresti arvostamamme opettajat julistivat sitä, ja me nuoret, minä muiden mukana, uskoimme joka sanan. Mutta kun aikuistuin ja aloin ajatella itsenäisemmin, tulin siihen tulokseen, ettei ihminen voi elää ilman uskoa.”

”Raamattu oli minulle vieras kirja, kunnes sain käsiini mansiksi käännettyjä evankeliumitekstejä. Myöhemmin, 2000-luvun alkuvuosina, Raamatunkäännösinstituutti (RKI) valmisti *Biblijanyl potryt* (Raamatun kertomuksia) -kirjan käännöstä, ja minua pyydettiin tekstin kieliasun tarkistajaksi. Se oli mielenkiintoinen tehtävä, sillä mukana oli myös Luomiskertomus ja muita Vanhan testamentin tekstejä.

Kirja julkaistiin vuonna 2003. Asuin silloin Saranpaulissa, missä toimin luokkien 6–11 opettajana yhteensä 16 vuotta. Otin *Biblijanyl potryt*in mansin oppituntien luku-oppikirjaksi. Luimme sen kertomuksia ja teimme luetusta harjoitustehtä-

viä. Kirjan kieli on hyvää nykyman- sia, ja sen vuoksi opimme siitä sekä kieltä että ohjeita elämään.”

Raisa Hozumova. Kuva: Anita Laakso/RKI

”Mansikansa tarvitsee toivoa”, Raisa sanoo vakavasti. ”Kylissäme on paljon työttömyyttä ja monet alkoholisoituvat hyvin varhain. Itsemurhia on hälyttävän paljon etenkin nuorten keskuudessa. Nuorilla on tunne, etteivät he enää ole tarpeen kenellekään.”

Raisa Hozumova tekee omalta osaltaan kansansa hyväksi sen minkä voi. Hän on mukana mansin sanakirja- ja oppikirjahankkeissa ja auttaa myös RKI:n työryhmää mansinkielisen Johanneksen evankeliumin käännöksen tarkistamisessa.

”Mansikansa tarvitsee toivoa”

Julkaistu:
Markuksen evankeliumi, otteita Luukkaasta
Ajankohtaista:
Johanneksen ja Luukkaan evankeliumin valmistuminen

Mansin kannatusviite: 3065

Kuva ja teksti: Olga Zaitseva

Vepsä on sydämeni kieli

Voin sanoa, että minulla on kaksi äidinkieltä, vepsä ja venäjä. Puhun tietenkin venäjää koska asun Venäjällä. Vepsän kieli on minulle rakas, sillä se yhdistyy elämäni suloisimpiin hetkiin: lapsuuteeni, kotikyläni Kurban elämään, isovanhempiini, ystäviini ja naapureihin, jotka puhuivat keskenään ja minun kanssani vain vepsää. Nyt asuessani Petroskoissa vepsä on yhä minulle tärkeä – opetan sitä yliopistossa.

Isovanhempani olivat uskovia. He kävivät kirkossa, viettivät kirkollisia juhlia, ja kotona heillä oli ikonit niin kuin ortodokseilla on tapana. Ensimmäistä kertaa kuulin Jeesuksesta Kristuksesta isoäidiltä. Hän kertoi minulle omin sanoin vepsän kielellä, mitä Jeesukselle tapahtui. Kertomus poikkesi hieman Raamatusta kerrotusta, mutta joka tapauksessa kuulin silloin ensimmäistä kertaa Kristuksesta.

Aikuisena yritin lukea Raamatua venäjäksi. Joitakin osia luinkin, mutta en voi sanoa ymmärtäneeni siitä paljon, koska venäläisen raamatunkäännöksen kieli on aika vanhaa. Myöhemmin osallistuin vepsänkielisen Uuden testamentin

testaukseen – olin mukana ryhmässä, jossa luimme vepsäläistä käännöstä ja annoimme siitä palautetta. Vepsäksi lukiessani huomasin, että kaikki Uuden testamentin tapahtumat tulivat minua lähelle, ne eivät

”Vepsäksi lukiessani huomasin, että kaikki Uuden testamentin tapahtumat tulivat minua lähelle”

enää olleet kaukaisia asioita. Vepsäksi ymmärsin monet seikat paljon paremmin kuin venäläistä tekstiä lu-

kiessani. Olen puhunut tästä karjalaisten kollegoitteini kanssa, ja myös heillä on vastaava kokemus: heille sydämen kieli on karjala, minulle vepsä, ja Raamatun teksti koskettaa heitä karjalaksi – ja minua vepsäksi – paljon syvemmin kuin venäjänkielinen. Jumalan Sana avautuu ja puhuu meille parhaiten omalla sydämen kielellä.

Julkaistu:
Uusi testamentti v. 2006
Ajankohtaista:
Psalmien käännöstyö

Vepsän kannatusviite: 3078

Kuva ja teksti: Olga Zaitseva
Piirros: Margarita Jufa

Jelena Migunova, Karjalassa ilmestyvän livvinkielisen* Oma Mua -lehden päätoimittaja

“Kansallani on etuoikeus lukea Raamattua livviksi”

Olen puhunut karjalan kieltä ihan lapsuudesta asti, venäjää en edes osannut ennen kouluun menoani. Kotona puhuttiin vain karjalaa, mummoni ei osannut ollenkaan venäjän kieltä. Karjala on minun kotikieleäni, jota puhun myös lapseni kanssa. Haluan hänenkin osaavan omaa kieltämme.

Lapsuudenkodissani pakanuus ja usko Jumalaan oli sekoittunut keskenään. Toisaalta rukoihtiin Jumalaa ja noudatettiin kirkollisia paastoja, toisaalta käytiin saunassa loitsimassa. Nyt Uusi testamentti, Psalmit sekä Ensimmäinen Mooseksen kirja on käännetty ja julkaistu livviksi, aunuksenkarjalaksi. Mielestäni Raamattu, Kirjojen Kirja, pitää jokaisella kansalla ollakin omakielisenä. Raamattu opettaa meille vain hyviä asioita, se ohjaa ihmistä oikeaan.

Livviksi käännetyt Raamatun osat ovat mielenkiintoista luettavaa. Erityisesti ensimmäinen Mooseksen kirja on teksti, jota voi käyttää kouluissa oppitunneilla ja siitä voi tehdä erilaisia harjoituksia oppilaille.

Kaikilla kansoilla ei ole vielä Raamattua omalla kielellään. Minun rakkaalla kansallani on se etuoikeus, että voimme jo lukea Raamattua livviksi. Ja se on tärkeää, sillä Jumalan Sana tuo rauhan ja auttaa pysähtymään elämän tärkeimpien asioiden äärelle.

Julkaistu:
Uusi testamentti v. 2003
Psalmit v. 2006
Ajankohtaista:
Sananlaskujen kirjan
käännöstyö

Livvin kannatusviite: 3023

* livvi = aunuksenkarjala

Jumala korjaa särkyneitä

Valeri Pikulev:

Kotikylässäni Baisitovossa vallitsi monenlaisia uskomuksia. Oli niitä, jotka hakivat apua taikuudesta ja noituudesta, toiset taas olivat ainakin uskovinaan kommunistiseen puolueeseen. Muutamat turvasivat Jumalaan. Oma äitini kuului näihin, ja hän teroitti kaksitoistapäiselle lapsilaulumalleen, että Jumala on olemassa. Hän opetti meille rukouksen: ”Herra Jeesus, pelasta minut, syntinen ihminen, ja varjele minut pahalta.”

O pintien aloitin vuonna 1972. Koulussa opetettiin, ettei ole mitään ihmistä korkeampaa voimaa, mutta kuitenkin useimmat kotikylän ihmisistä luottivat vahvasti noitakeinoihin. Sen tähden päätin poikasena, että jos kerran on noitavoimia, niin silloin on olemassa myös Jumala.

Viina villitsi minut

Koulun päätettyäni sain työpaikan pääkaupungistamme Iževskistä ja muutin sinne. Työtoverini käyttivät reippaasti alkoholia, eikä aikaakaan, kun minustakin jo oli tullut juoppo. Tuohon aikaan Venäjällä koetettiin hillitä alkoholin kulutusta, mutta tulokset olivat päinvastaiset: ihmiset joivat kuin viimeistä päivää. Tuskin muuta ajattelimmekaan kuin viinaa. Uuden pullon avatessamme meillä pojilla oli tapana huokaista: ”Auta jumala ettei tämä ole viimeinen!”

Kaupungissamme on ties kuinka monta putkaa, ja minut taidettiin heittää jokaiseen niistä ja kaiken lisäksi monta kertaa. Helvetillisesä menossani teloin yhä uudelleen itseni henkihieveriin. Viimein loukkaannuin niin pahasti, että sairaalassa sain kuulla jääväni invalidiksi loppuiäksi. Se oli pysähdyksen paikka. Muistin äidin opettaman rukouksen ja pyysin koko sydämeäni: ”Herra Jeesus, pelasta minut, syntinen ihminen, ja varjele minut pahalta!”

Puolestani rukoihtiin

Ihme tapahtui: pääsin sairaalasta ja pian palasin työhön. Eräs työtoveristani kertoi rukoilevansa puolestani. Hän myös puhui minulle Jumalasta. Karttelin häntä, mutta huomasin hänen olevan erilainen kuin muut. Joka maanantai toiset tulivat töihin krapulaisina ja ärtyisi-

nä, vain tämä yksi oli virkeä ja rauhallinen. Sain tietää hänen käyvän sunnuntaisin kirkossa.

Jonkin ajan kuluttua jouduin työkomennukselle, jonka aikana juopoteltiin hillittömästi. Yksi työjohtajista tapasi toistaa lasia kallistaessaan: ”Tätä varten olet syntynyt! Antaa mennä!” Hätkähtäen ajattelin: Tuskin minä tätä varten synnyin! Eihän näin voi elää!

Jumala kutsui minut evankelioimaan heimolaisiani

Kerran olin mukana eräässä kansanjuhlassa, ja äkkiä hälinän ja hu-

mun keskeltä erotin kauniin laulun sävelen. Menin lähemmäs ja jäin kuuntelemaan: ryhmä nuoria lauloi ylistyslauluja Jumalalle kitaran säestyksellä. Laulut koskettivat minua sydämeni syvyyksiin asti. Nuoret kertoivat kirkkonsa osoitteen. Menin sinne ja annoin elämäni Jeesukselle.

Sain Herralta syntini anteeksi, ja Hän korjasi särkyneen elämäni. Hän antoi minulle uskovaisten vaimon, ja nyt meillä on viisi ihanaa lasta. Kuulumme Iževskin Filadelfia-seurakuntaan. Jumala kutsui minut evankelioimaan heimolaisiani, ja

teen toisten uskovien kanssa matkoja udmurttikyliin. Jumala toimii nyt kansamme keskuudessa! Suuri ilonaihe meille udmurteille on se, että meillä on jo Uusi testamentti. Odotamme ja rukoilemme koko Raamatun pikaista valmistumista.

Julkaistu:
Uusi testamentti ja osia VT:sta
Ajankohtaista:
Koko Raamatun valmistuminen

Udmurtin kannatusviite: 3117

Kuvat: Valeri Pikulev/RKI

Valeri Pikulev (ylhäällä oik.) ja udmurtiuskovien lauluryhmä

Valeri Pikulevin rakkaat lapset

Room. 10:8

udmurtiksi

”Инмар кыл тыныд матын, тынад кыл йылад, тынад сюлэмәд” – со осконлэн кылыз, сое ми тодытйськомы.

(udmurtiksi latinalaisin kirjaimin)

”Inmar kyl tynyd matyn, tynad kyl jylad, tynad sjulemad” – so oskonlen kyz, soje mi todytis’komy.

suomeksi

”Sana on sinua lähellä, sinun suussasi ja sinun sydämessäsi”; se on se uskon sana, jota me saarnaamme.

Kuvat: © Aleksandr Rozanov/RKI

Konferenssin avajaiset pidettiin Iževskissä Kansojen ystävyiden talossa.

Raamatunkäännöstyö udmurtikonferenssin keskeisenä aiheena

Udmurtian pääkaupungissa, Iževskissä, järjestettiin 25.–26.11. 2010 kansainvälinen tieteellinen konferenssi ”Udmurtikansan synty. Kansa. Kieli. Kulttuuri. Uskonto”. Samalla udmurtit juhlivat syyskuussa 65 vuotta täyttäneen raamatunkääntäjän Mihail Atamanovia, isä Mihailia. Noin 250 konferenssivieraan joukossa oli osanottajia mm. Unkarista, Virossa, Suomesta, USA:sta sekä eri puolilta Venäjää. Kaksipäiväisen konferens-

sin puheenvuorojen ja esitelmien punaisena lankana kulki kansankielisen Raamatun valmistuminen ja sen merkitys udmurteille.

Udmurtiasta konferenssiin osallistui yliopisto- ja kulttuuriväen rinnalla suuri joukko paikallisia uskovia ortodoksi- ja protestanttiseurakunnista. Udmurtiuskovat kyseivät kovasti isä Mihaililta, milloin koko Raamattu julkaistaan. Raamattua eivät kuitenkaan odota vain Udmurtian kristityt. Myös monet

tieteen ja kulttuurin parissa toimivat näkevät kansankielisen Raamatun merkityksen. ”Olemme etsineet lääkettä kansamme sielunvammaan, mutta ei tiede, taide eikä kulttuuri ole auttanut meitä. Jumalan Sana on se, mitä tarvitsemme”, totesi yksi Udmurtian valtion yliopiston professoreista.

Udmurtinkielisen Raamatun odotetaan valmistuvan noin kahden vuoden kuluttua.

Avajaispäivän iltana järjestetyssä konsertissa esiintyi maineikkaita udmurtikuoroja.

Diakoni ja raamatunkääntäjä Mihail Atamanov (oik.)

Haasteena Raamatun Sana Venäjän suomensukuisille kansoille

Historiasta nykypäivään

Raamatunkäännösinstituutti (RKI) aloitti vuonna 1973 Tukholmassa uudelleenpainatus- ja käännöstyön Venäjän vähemmistökielille, ja RKI:n Helsingin osasto perustettiin vuonna 1983 koordinoimaan 12:n suomensukuisen kielen käännöshankkeita. RKI tekee yhteistyötä Yhtyneitten Raamattuseurojen, Wycliffe Raamatunkääntäjien, paikallisten seurakuntien, eri kirkkojen sekä tieteellisten laitosten kanssa. Varat käännöstyöhön saadaan yksityishenkilöiltä, seurakunnilta, Suomen Piiphiaseuralta, Avainmedialta ja muilta lähetytsjärjestöiltä.

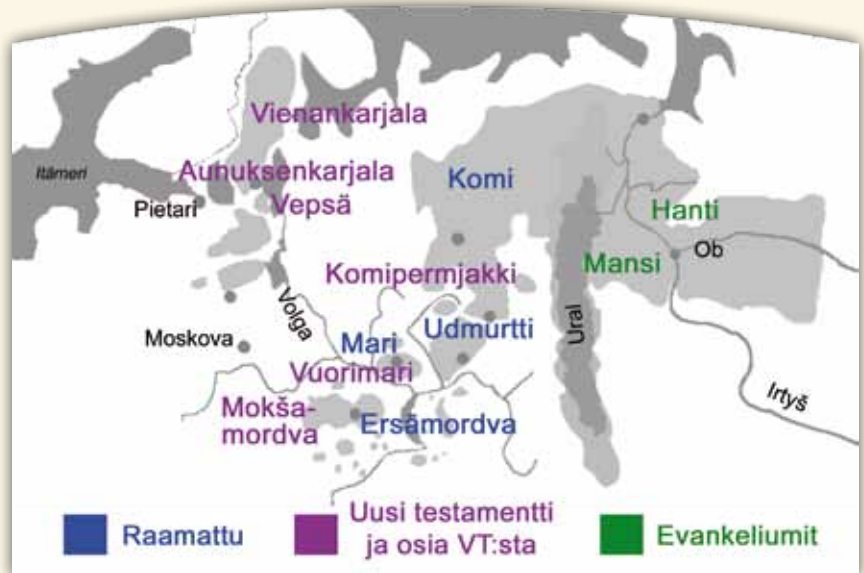
Julkaisutilanne

Tähän mennessä RKI on julkaissut Uuden testamentin seitsemällä kielellä: udmurtiksi, aunuksenkarjalaksi, ersämordvaksi, vepsäksi, niittymariksi, komisyrjääniksi ja vienankarjalaksi. Lisäksi on julkaistu raamatun osia ja lastenkirjoja kaikilla edellä mainituilla 12:lla suomensukuisella kielellä. Kuudessa kieliryhmässä (udmurti, komi, aunuksenkarjala, ersämordva, mari ja vepsä) työ on edennyt jo Vanhan testamentin teksteihin. Äänitteitä on julkaistu livviksi, hantiksi ja vienankarjalaksi. Valmisteilla on äänitteitä myös useilla muilla suomensukuisilla kielillä.

Käännöstyön tavoitteet

RKI:n tavoitteena on koko Raamatun valmistuminen udmurtiksi, ersämordvaksi, mariksi ja komiksi, koko Uuden testamentin sekä Vanhan testamentin osien saaminen komipermjakeille, vuorimareille, mokšalaisille ja vienankarjalaisille ja ainakin evankeliumien julkaiseminen hantiksi ja mansiksi.

Tavoitteena on myös Raamatun tekstien äänittäminen ja julkaiseminen kaikilla 12:lla kohdekielellä.

Rakenna kanssamme kielisukulaistemme huomispäivää

Raamatunkäännöstyö sukukansojemme parissa kantaa hyvää hedelmää. On tärkeää, että tämä työ voi jatkua. Kielisukulaistemme tarvitsevat Raamatun sanaa omalla äidinkielellään.

Voit olla mukana raamatunkäännöstyössä esirukouksin ja lahjoittamalla haluamallasi projektille. Viitenumero on mainittu käännösprojektien yhteydessä tässä lehdessä. Tilinumeromme on Nordea 206518-17911, IBAN FI7720651800017911. Kiitos tuestasi.

Nyt on sukukansojemme aika!

Raamatunkäännösinstituutti ry
Kotipaikka: Helsinki

Raamatunkäännösinstituutti ry:n päämääränä on Raamatun ja sen osien kääntäminen ja julkaiseminen Venäjän alueen suomensukuisille kielille. RKI jakaa ilmaiseksi tai myy omakustannushintaan julkaisemaansa kirjallisuutta ja äänitteitä.

Käännöshankkeissa työskentelee sopimusperustein 12 käännöstarkistajaa ja 35 kansallista kääntäjää.

Hallinto-, tuotanto- ja toimistotehtävissä on käännöstyötä koordinoivan toiminnanjohtajan lisäksi yksi kokopäiväinen ja kaksi osa-aikaista työntekijää.

Hallitus: Isto Pihkala (pj.), Heikki Jäntti (vpj.), Matti Kuosmanen, Leena Kushtenko, Mikko Sivonen ja Pekka Ylenius.

Talouslukuja vuodelta 2010:
Taseen loppusumma eur 219 750,21
Tilikausi oli eur 862,21 ylijäämäinen.